

Antoinette PYNAERT

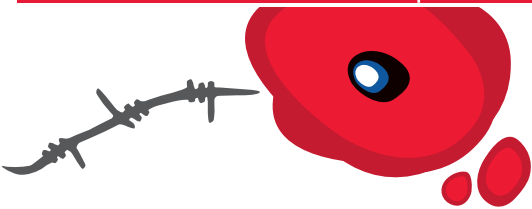
°1875 †1966

Omdat haar echtgenoot en vrijwilliger Adolf Desutter, bij het spoor als tolk ingezet werd, volgde Antoinette Pynaert hem met hun zoontje Ivo van in 1914 achtereenvolgens naar Nederland (Hilversum), het Verenigd Koninkrijk en Frankrijk. Tegen het einde van WO I was het gezin in Rouen gevestigd. Als Adolf langere tijd afwezig was, voerden ze een drukke correspondentie in verschillende talen. De brieven betekenden voor hem een grote steun. Nadat Adolf weer eens over het eten in het Belgische leger geklaagd had, schreef hij: "A letter or a postcard is the best of meals I can get". Het leven in Rouen was voor Antoinette niet altijd even leuk, met een lawaaierige buur en veel administratieve rompslomp.

Antoinette Pynaert was de tweede dochter uit een Antwerps gezin met 5 kinderen. Haar vader was politiecommissaris. Antoinette trad in de voetsporen van haar moeder. Na studies aan de Brugse normaalschool, werd ze onderwijzeres in Antwerpen. Ze sprak, las en schreef vloeiend Duits, Frans en Engels. In 1905 trouwde ze met Adolf Desutter, hoofdwachter bij de Belgische Spoorwegen. In 1906 werd hun zoontje Yvon ('Ivo') geboren. Na enkele verhuizingen in Antwerpen, vestigde het gezin zich in 1912 definitief in Kapellen. Na WO I duurde het nog een tijd vooraleer het gezin herenigd werd. Antoinette en Ivo bleven nog enkele maanden in Rouen, nadat Adolf overgeplaatst was naar Tongeren.

Maurits BRACKE

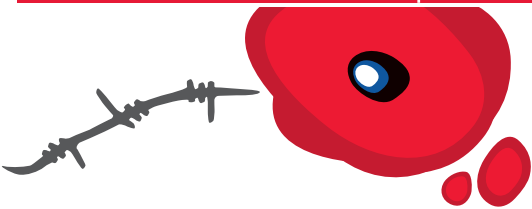
°1896 †1988

Het leven van Maurits Bracke uit Wetteren, vrijwilliger bij het 13de Linierement, kende enkele dramatische gebeurtenissen. Eén van zijn 4 broers kwam in Noord-Frankrijk om, toen zijn legerbootje omsloeg. Tijdens hevige gevechten aan de IJzer stierf een goede vriend in zijn armen. Wellicht door de emotionele schok verloor Maurits al zijn haar in een etmaal tijd. Omdat hij 'Vlaamsgezinde' pamfletten verspreidde, werd hij enkele dagen in Veurne opgesloten, waar hij overleefde op etensresten en afval. Verzwakt keerde hij naar het front terug. Een gasaanval was de volgende verschrikking die hem te wachten stond: Maurits hield er blijvende letsels aan over aan keel en armen.

De 4 broers van Maurits August Bracke hadden voor WO I al voor een militaire loopbaan gekozen. Bij het uitbreken van de oorlog bood Maurits zich dan als vrijwilliger aan. Het gezin Bracke had geluk: van de 5 broers die naar het front vertrokken, keerden er 4 behouden naar huis terug. Maurits nam zijn vroegere beroep als wever weer op en trouwde. De eerste 16 maanden na de oorlog sliep hij op de grond naast het echtelijke bed, omdat hij maar niet kon wennen aan een zachte matras. Maurits Bracke werd veelvuldig gedecoreerd, maar bleef de oorlog zijn verdere leven verafschuwen. Hij stierf op 94-jarige leeftijd in 1988.

Fanny SEABROOK

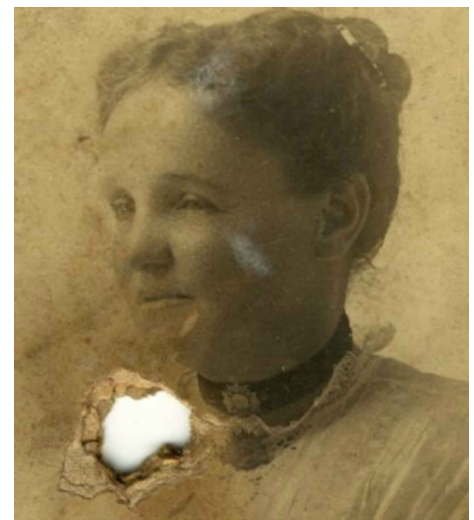
° †

↑

Er zijn duizenden tragische familieverhalen over de veldslagen bij Ieper in Wereldoorlog I. Een daarvan is dat van mevr. Fanny Seabrook en het lot van drie van haar zonen die bij het 17de bataljon Australian Imperial Force dienden. Op 20 september 1917 nam het bataljon deel aan de Australische aanval op Duitse posities ten zuidwesten van Ieper, aan beide kanten van de beruchte weg naar Menen, een actie die bekend werd als de Slag aan de Meenseweg.

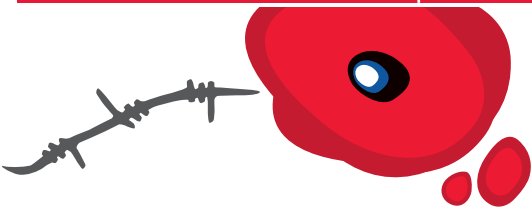
Het oorlogsdagboek van het bataljon beschrijft de aanval als een succes hoewel er 308 doden vielen, waaronder luitenant William Keith Seabrook en zijn broers George Ross en Theo Leslie Seabrook. William bezweek aan zijn verwondingen op 21 september. Zijn broers kwamen om in het artilleriegevecht en de lichamen zijn nooit teruggevonden. Hun namen staan dus op de Menenpoort. Luitenant William Keith Seabrook, die achter de linies in een Canadese medische post stierf, werd begraven op Lijssenthoek Military Cemetery. Een foto van zijn moeder Fanny werd op het stoffelijk overschot aangetroffen en aan de familie bezorgd. De kogel die zijn dood veroorzaakte, had de foto doorboord.

↑

Lijssenthoek Military Cemetery in Poperinge
Boescheepseweg, 8970 Poperinge

Gerard

DE MARTELAER

°1891 †1934

↑ Gerard De Maertelaer links

In Flanders Fields Museum
Grote Markt 34, 8900 Ieper

Armprotheses in collectie van het In Flanders Fields Museum

In 1998 schonken de kinderen van Gerard De Martelaer de armprotheses van hun vader aan het In Flanders Fields Museum. Gerard overleed in zijn geboortedorp Uitbergen (Oost-Vlaanderen) op 31 januari 1934, amper 42 jaar oud. Tijdens WO I werd hij op de derde dag van het geallieerde Eindoffensief in Moorslede zwaar gewond, toen een granaat vlak naast hem ontplofte. Zijn rechterarm werd afgerukt en zijn buik opengereten. Hij overleefde echter. Na een zware revalidatie kreeg Gerard een eerste prothese: niet meer dan een houten stomp met een haak. Later kreeg hij een houten kunstarm.

Zowel voor als na zijn dienstitijd hielp Gerard De Martelaer zijn ouders thuis op de boerderij. Op 4 augustus 1914 werd hij gemobiliseerd. Na dienst bij de vestingartillerie werd hij ingedeeld bij het 9de en later 11de Regiment Artillerie. Als artillerist verbleef hij nooit in de eerste lijn. Hoewel de positie van zijn eenheid vaak beschoten werd, raakte Gerard nooit gewond. Bij het begin van het geallieerde Eindoffensief op 28 september 1918 vielen de Belgen ten oosten van Ieper aan. In volle strijd ontmoette Gerard op 30 september 1918 een gewonde dorpsgenoot, die hij onder voortdurende beschietingen in een ambulancewagen hielp leggen. Enkele uren later werd hij zelf getroffen.

Gerard De Maertelaer uiterst rechts ↑